

AZ ASZTMÁS ÉS ALLERGIÁS BETEGEK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE (ABOSZ) 2018. ÉVI MUNKATERVE

AZ EDDIG SZOKÁSOS JELLEGŰ BEVEZETÉS

Az ABOSZ alapszabályában rögzített céljai:

- a) Az asztmás és allergiás betegek, e betegségek veszélyeztetettjei, illetve egyesületeik, közösségeik érdekének országos és nemzetközi közös képviselője.
- b) Az asztmás és allergiás betegek egymást segítő közösségeinek létrehozása, segítése, munkájuk összefogása, együttműködésük szervezése, hálózatuk kialakítása.
- c) Az asztmás és allergiás betegek jobb minőségű életét segítő tevékenységek (pl. egészségügyi és szociális ellátás, képzés stb.) megismertetése, véleményezése, támogatása.

A Szövetség az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény szerinti tevékenységet folytat a közjó és a közérdekek minél teljesebb kiteljesülése érdekében:

- az egészségmegőrzés, betegségmegelőzés, gyógyító- és egészségügyi rehabilitáció,
- a nevelés és oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés,
- hátrányos helyzetű csoportok társadalmi esélyegyenlőségének elősegítése,
- emberi és állampolgári jogok védelme, és
- a munkaerőpiacon hátrányos helyzetű rétegek foglalkoztatásának elősegítése területén.

Az ABOSZ munkatervét alapvetően mindig az Alapszabályunkban rögzített fenti célok határozzák meg. Ezen belül időszerű ***hangsúlyeltolódásokat*** a szövetség éppen adott anyagi lehetőségei, valamint a tervezett időszakban előre várhatóan bekövetkező ***olyan jogszabályi változások váltanak ki, amelyek igen erős hatást gyakorolnak az ABOSZ érdekkörébe tartozó egészségkárosodottak életkörülményeire, illetve*** adott esetben azokra a körülményekre, amelyek egyáltalán a betegszervezetek, vagy bővebben ***a társadalmi szervezetek létét alapvetően befolyásolják.***

Már korábban is ügyeltünk arra, hogy munkatervünk a külső érdeklődők számára is jól értékelhető legyen, ezért abban rendszeresen szerepeltettünk egy a közvetlen vagy az adott időpontig meghatározóan ható múltat bemutató összefoglalót, amely – mivel a dokumentumoknak önállóan is értelmezhetőnek kell lenniük – értelemszerűen átfedéseket tartalmazott a mindenkori közhasznúsági beszámolóval.

A most hatályos civil törvény egyik következményeként az új, egységes kötelező formátumú egyszerűsített beszámoló és annak közhasznúsági melléklete nem ad érdemi lehetőséget a szervezetek lényegi tevékenységének megismerésére.

A kötelező formátumú beszámoló sajátos jellemzője, hogy a törvényhozó hatalmat már nem érdekli különösebben, hogy egy adott szervezet tulajdonképpen mivel is foglalkozik, az új törvény számára közhasznú fokozatúnak csak az a szervezet számít, amelyik – egy jól prosperáló vállalathoz hasonlóan – komoly gazdasági eredményeket tud felmutatni, és egyidejűleg (nyilván éppen az így szerzett pénzügyi forrásokból) megfelelő társadalmi ismertségét és elismertségét is biztosítani tudja.

A valódi társadalmi szervezeteknek még meg kell találniuk annak alkalmas módját, hogy az új típusú kötelező beszámoló talán nem is véletlenül rendkívül korlátozott felülete helyett valamilyen más, de alkalmas módot találjanak arra, hogy az érdeklődő társadalom megismerhesse tevékenységük lényegét.

Nem nyugodhatunk bele abba, hogy a társadalom jobbításáért jellemzően saját elhatározásukból és nem anyagi haszon- vagy hatalomszerzés reményében tevékenykedő civileket is éppen a párháttérű törvényhozók civilelles jogalkotása miatt előbb-utóbb ugyanolyan fásult közöny övezzé, mint – egyébként méltán – a politikai pártokat.

Számunkra – civil szempontból – egyelőre biztató, hogy még a 2017-es felmérések szerint is sokkal nagyobb a társadalmi közbizalom a civil szervezetek felé, mint a politika irányában. Azt, hogy miként állunk, ellenőrizhetjük például a következő felületen:

<https://www.cka.hu/blog/2017/09/27/kozbizalom-2017-tovabb-erosodik-a-civil-szervezetekbe-vetett-bizalom/>

Rögtön hozzá kell azonban tennünk, hogy ugyanez a jelenség mennyire káros hazánk szempontjából, mert a politika tartós elfogadatlansága rendkívüli mértékben megnehezíti az az ország számára legfontosabb változások eredményes véghezvitelét is.

Sajnos nem mondható el, hogy akár tavaly, akár az idei évben javult volna a jelenleg mandátummal rendelkező politikai tömb hozzáállása a civil világhoz.

Ha lehet még rontani a politikai osztály civilekkel való viszonyán, ez idén újra megtörtént.

Ebből is következően idén ismét minden korábbinál több okkal elmondhatjuk a következőket: elsősorban annak érdekében kell tevékenykednünk, hogy egyáltalán bármilyen pozitív módon hatást gyakorolhassunk az asztmás, allergiás betegek illetve e betegségek veszélyeztetettjeinek életére.

Mindenekelőtt azzal kell törődnünk, hogy egyáltalán fennmaradjon az ilyen tevékenység megszakítás nélküli folytatásának lehetősége, illetve áttörjük a felelős egészségügyi kormányzatnak a betegeket képviselő szervezetek irányában fennálló hallgatása, illetve a civilek próbálkozásait, véleményalkotási kísérleteit a tagadhatatlanul erős kormányzati ellenőrzés alatt álló közszolgálati feladatú médiában elfedni akaró elhallgatás küszöbét.

Emlékeztetnünk kell az érintett politikusokat a saját maguk által kitalált – tehát általuk is bizonyára jól értelmezhető – fogalmakkal (pld. „fülkeforradalom”) egy nekik is irányadó jelentőségű tényre.

Bizonyára nem felejtették el, hogy ők maguk is éppen olyan időszakban jutottak hatalomra, amikor elődeik tartósan alkalmatlannak bizonyultak a választók – köztük a lepusztuló, és egyre hiányosabb, illetve kockázatosabb maradékellátást nyújtó egészségügy szolgáltatásaira szoruló „legalább kétharmados többség”, köztük a krónikus betegségekkel súlyosabban és gyakran végérvényes jelleggel terhelt, jellemzően életük második felét töltő érettebb korúak – érdekeinek követésére, figyelembe vételére.

Idézet a még 2010 májusában elfogadott előző munkaterv bevezetőjéből: „... **ha nem lesz érdemi változás az egészségügyben, és ha hatni, figyelmet eredményesen felkelteni nem tudunk, akkor el kell gondolkodnunk azon, meddig ringathatjuk magunkat abban a hitben, hogy érdekvédő-ismeretterjesztő tevékenységünk még közhasznú együttműködés (kooperáció), és nem inkább egy a demokrácia látszatát elősegítő alibi-tevékenység, azaz a közérdeket eláruló kiszolgálás (kollaboráció).**”

Az ABOSZ munkaterve szempontjából nekünk az egészségügy (és nem csak a betegségügy) változásait kell figyelni, értékelnünk, és a küldöttgyűlésünk általi elfogadással is megerősítve meghatározandó módon, az egészségügy javulásához kell – legalább a saját érdekeltségi körünkben – hozzájárulnunk.

Azon azonban már most is érdemes alaposan elgondolkodnunk, hogy mit is jelent a „*saját érdekeltségi körünk*” kifejezés.

Testünk és lelkünk egészségében minden mindennel összefügg, és nekünk, mint főként légúti betegségekkel foglalkozó szervezetnek különösen tudnunk kell, hogy amint a léghőmérséklet minősége testünk minden sejtjére hatóan befolyásolja egészségünket, úgy a népegészségügy és az arra meghatározóan ható közegészségügy állapota is széleskörűen meghatározza az ország népességének jól-létét, jelenkori és jövőbeni esélyeit.

Ezért nem hagyhatjuk szó nélkül, ha az egészségügyet bármelyik kormány csak úgy kezeli, mint a gazdaság egyik ágazatát, és (az ország eladósításáért felelősök válogatás nélküli megkeresése, illetve különösebb megterhelése nélkül és helyett) más ágazatokhoz hasonlóan az egészségügyből is jellemzően csak forrásokat von ki. Példák hosszú sora bizonyítja, és józan paraszti ésszel is könnyen belátható, hogy *az egészségügy, az oktatás és a tudomány megerősítése nélkül a gazdaság és az ország is esélytelen marad.*

Hozzátehetjük, *az egészségügy sem fejleszthető a magánérdekek befolyásától legalább stratégiai ágazataiban megvédendő oktatás és tudomány megerősítése nélkül.*

Időszerű, kiemelt fontosságú, munkatervben kötelezően figyelembe veendő tény:

Sajnos változatlan tényként kell figyelembe vennünk, hogy ma, Magyarországon csak a tájékozott betegek van az egészségügyről szóló törvényben jogként meghatározott, de ténylegesen a legkritikább esetben érvényesülő valóságos döntési lehetősége, érvényesíthető betegjoga.

Ehhez is hozzá kell azonban két megszorító feltételt tennünk, mert még az érvényesíthető jog sem jelent érvényesülő betegjogot.

A betegjog érvényesüléséhez ugyanis elsősorban hatósági jogokkal is rendelkező szervre lenne szükség, valami olyasmire, amit például úgy hívnának, hogy Országos Betegjogi, Ellátottjogi, Gyermekjogi Hatóság (OBH).

Ilyen törekvésnek azonban egyelőre a legcsekélyebb nyomai sem látszanak!

A betegjogok érvényesüléséhez (az előző feltétel, a hatóság hiányában) még inkább szükség lenne egy második feltétel meglétére is.

Arra a feltételre, amely ma már sajnos egyre inkább hiányzik a rászoruló betegekből, és pedig kiszolgáltatottságuk arányában, fokozottan hiányzik: *ez a feltétel az a bátorság, hogy egyáltalán ki merjenek állni a jogaikért az egészségügyi ellátórendszerben, adott esetben éppen azzal az őket kifogásolhatóan (hiányosan, a betegbiztonsági feltételek teljesülését nem biztosítva) ellátó szervvel szemben is, amelytől további ellátásuk alapvetően függ.*

Az előzmények, a közvetlen vagy máig meghatározóan ható háttér összefoglalása:

Ismert tény, hogy a hazai egészségügy hosszú évek óta egyre inkább olyan, már csaknem kilátástalan helyzetben van, hogy komoly összefogás és nemzeti konszenzus elérése nélkül már a teljes összeomlás réme fenyegeti.

Ezt a tényt ma már az ágazat egyetlen résztvevője sem tagadja, és éppen ez a tragikus helyzet adja az egyetlen reményt, hogy mégis lesz kilábalás.

Az Asztmás és Allergiás Betegek Országos Szövetségének nem is lehet más dolgunk, mint hogy ebben a folyamatban minden erőnkkel aktívan részt vegyünk.

Ez pedig azt jelenti, hogy sajnos nem lehet dátumszerűen eltervezett „békeidős” munkatervet készíteni. A „hadigazdálkodáshoz” hasonlóan, mindig azt kell tennünk, amit az adott pillanatban leghasznosabban tehetünk az egészségesebb Magyarországért.

Leginkább attól is függhetne a munkánk, hogy a régi-új miniszterelnök vezette új kormány egészségért is felelős új minisztere által nyitottabbá válik-e a civil társadalommal való szóba állásra, mint elődje.

A legutóbbi évek tapasztalatai ugyanis nem sok jóra intenek.

A magyar egészségügyben ugyanis Szócska Miklós, az EMMI volt egészségügyért felelős államtitkára (2010-2014.) volt az utolsó komolyabb beosztású ember, aki még komolyan tárgyalt a betegszervezetekkel.

2016 novemberében Szócska Miklós – akit egyébként az Egészségügyi Világszervezet (WHO) főigazgatói posztjára is jelölt a magyar kormány – *nagyon fontos, és talán éppen ezért nagy elhallgatást kiváltott nyilatkozatot tett.* Mondandójának lényege ez volt: **Ma már nem a járványok, hanem a civilizációs betegségek a legnagyobb gyilkosok.**

Bővebben:

„- Az igazi gyilkosok ma már nem a járványok, hanem a nem fertőző krónikus betegségek, amelyek az egészségtelen életmód következményei. Ezek már nemcsak a nyugati világban, hanem a fejlődő országokban is átveszik a főszerepet szív- és érrendszeri, valamint daganatos megbetegedéseket okozva.

A világ népességének négyötödét ma nem védi egészségbiztosítás, vagy nem fér hozzá teljes körű ellátáshoz. Így nagyon leegyszerűsítve az történik, hogy ezek az embertársaink vagy meghalnak, vagy csődbe viszi a családot a gyógyíttatásuk.

Az érintett országokban a világ összes pénze nem lesz elég arra, hogy mindenkit kigyógyítsunk a krónikus betegségekből: így például egyszerűen nem tudunk minden eldohányzott tüdőt kicserélni.

De ezekben a kérdésekben egyelőre csak tagállami szintű válaszok születnek, miközben velünk szemben a globális marketing küzd a népesség figyelméért. **Ha nem tudunk megállapodni az iparral, hogy egészségesebb termékekkel üzleteljenek, akkor nem lesznek fenntarthatók a szociális rendszerek. A nem fertőző betegségek civilizációk végét jelenthetik.** Ehhez kell szabni a válaszokat.”

A volt államtitkár nagyon valós és igen messzire vezető, de az egészségügy rendbetételéhez, sőt egyáltalán fenntarthatóvá tételéhez elengedhetetlenül szükséges dolgok fejtegetésébe fogott.

Talán éppen az ilyen és hasonló kimondott gondolatai miatt nem volt véletlen, hogy Szócska számára sem államtitkárként nem maradt további kibontakozási lehetőség, sem az Egészségügyi Világszervezet (WHO) főtitkári pozíciójába nem volt kívánatos.

Olyan mélyre ugyanis még nem jutottunk a ma már csaknem visszafordíthatatlannak tűnő zuhanórepülésben, **hogy** egy ilyen, ma még csak a bozótharcosok naivitással párosult lényeglátásához hasonlítható, **de az emberiség tartósabb fennmaradásához nélkülözhetetlennek tűnő igazmondással bárkit fontos pozícióban sokáig megtűrjenek vagy még inkább, ilyen pozíció betöltésére kiválasszanak.**

A magyar exállamtitkárt a WHO-ból szóbeli meghallgatás nélkül küldték haza. Szócska Miklós jelölti programja arra koncentrált, hogyan lehet egészségesebbé tenni „globális szinten” az emberiséget. Fontosnak tartotta a járványok elleni küzdelmet, s az egészségügyi ellátásokhoz való hozzáférés elvének érvényesítését is. **Ez a program egészen biztosan nem a nemzetközi gazdaságot meghatározó tőke már felismert érdeke szerint való!**

(Szócska persze előre tisztában volt vele, hogy a világszervezet végső döntését „érzékeny diplomáciai és nemzetközi folyamatok” fogják befolyásolni, számára már a jelölés is megtiszteltetés volt.)

http://hvg.hu/vilag/20170126_Szocskat_hazakuldtak

Ahhoz képest, hogy Szócska Miklós az elején legalább érezhetően komolyan gondolta, hogy tehet valamit a magyar egészségügyért, igen szívósan (4 évig bírta!) próbálkozott, és végig úgy látszott, azt hitte, még mindig van remény, az őt követő újabb próbálkozók (Zombor Gábor és Ónodi-Szűcs Zoltán) úgy tűnik, egyrészt előbb feladták, másrészt valószínűleg beletörődtek: ez a pozíciót nem feltétlenül új eredmények elérésére tartják fenn.

Néhány vegyes hír, amelyek alátámasztják, hogy a továbbiakban is lesz miért dolgoznunk (feltéve, ha lesznek nyitottabb fülek, amelyek készek meghallgatni a betegek szempontjait):

Korábban sem javasolták a diabetikus élelmiszereket (A cukorbetegség civilizációs ártalom, radikális megoldást így a civilizációnk megváltoztatása jelenthet)
2017. június 05.

http://medicalonline.hu/gyogyitas/cikk/korabban_sem_javasoltak_a_diabetikus_elelmiszereket

Kézhigiéné: nem tudunk kilépni a középszerből (Miközben az állam tehetetlenségét felismerő magánszemélyek saját pénzükből támogatják a kézhigiénét a magyar kórházakban, az intézmények tartják a közepes szintet a kézmosási gyakorlatban.)

2018. május 11.

http://medicalonline.hu/cikk/kezhigiene_nem_tudunk_kilepni_a_kozepszerbol

MTA elnök az egészségügyről ("Az egészségügy nem csak az orvosok dolga. A közgazdászok dolga is, szociológusok dolga is, sőt áttételesen a tanárok dolga is. Tehát az egész társadalom dolga.")

2018. május 16.

http://medicalonline.hu/tudomany/cikk/mta_elnok_az_egeszsegugyrol

Következmények nélküli jogsértések az egészségügyben (Mert az nem mehet tovább, hogy az egészségügyi ellátórendszer minden egyes nap tömegesen sérti meg a betegek és az orvosok, ápolók jogait. A számos ígéret ellenére nem történt érdemi változás.)

2018. március 12.

http://medicalonline.hu/cikk/kovetkezmények_nelkuli_jogsertések_az_egeszsegugyben

Gyermekkori leukémia: túlzott tisztaság állhat a háttérben

2018. május 23.

http://medicalonline.hu/tudomany/cikk/gyermekkori_leukemia_tulzott_tisztasag_allhat_a_hatterben

A MOST IDŐSZERŰ CÉLMEGHATÁROZÁS

Az ABOSZ 2018. évre szóló munkaterve tömör megfogalmazásban

Több éve fejtegetjük, hogy az ABOSZ-nak van egy jellemző feladatköre, aminek a mindenkor lehetséges körülmények között következetesen eleget kell tennie.

Ez abból áll, hogy amikor az egyre inkább túlnyomó többségünkre kihatóan nyomós okok összessége miatt majdnem mindenki csöndben hallgat, az ABOSZ mind érdekképviseleti, mind betegtájékoztató tevékenységében vállalja egy klasszikussá vált bizonyos kisfiú szerepkörét, aki, amikor kell, felkiált: „A király meztelen!”

Ez továbbra is fontos, de ma már kevés lesz!

NE ADJUK FEL, HOGY MEGPRÓBÁLJUK FÉLREVERNI A HARANGOKAT!

Egy alapértékeit lassan hetente változtató, elmebeteggyanús vagy csak hazájuk alapértékeit is eláruló figurák által vezetett Európában és egy merőben kiszolgáltatott helyzetű Magyarországon élve, mi csak azt határozhatjuk meg munkatervünk lényegeként, hogy bár másokkal ellentétben az ABOSZ nem küzd saját alapértékei válságával, de egy kiszolgáltatott ország élethelyzetük szempontjából gyakran legkiszolgáltatottabb helyzetben lévő embereinek érdekeiért tevékenykedik.

Olyanokért, akiknek a szabad levegővétel is gyakran gondot okoz, és akik közül minden harmadik napon megfullad egy beteg. Egy olyan országban, ahol európai összehasonlításban a legrosszabb légszennyezettség, az átlaghoz képest másfél-kétszeres a légúti és keringési betegségek miatti halálozás, mégsem látunk komoly javító intézkedéseket, szándékokat.

Kinek az érdeke mindez? A betegé biztosan nem! Akkor az államé, vagy az annak döntéseit is befolyásolni képes, felelőtlen haszonleső oligarcháké, akiknek bármi áron, bárkik egészségének, olykor életének kockázatára is csak a gazdasági növekedés a fontos?

Az államnak a választók reális elvárásaiból vagy hiú reményeiből pozícióba kerülő mindenkori felelős vezetői kiemelten lennének kötelesek szolgálni a különböző civilizációs betegségektől szenvedő, összességükben a teljes népesség túlnyomó többségét kitevő állampolgárok érdekeit, már csak az oly sokszor emlegetett emberi jog, az esélyegyenlőség elve alapján is.

Bár a közbeszéd módszeresen irányított – a lényegtől elterelő – meghatározása és az eredményes megosztás időszakában jellemzően lassú ébredésekre, és vontatottan induló változásokra lehet számítani, ugyanakkor, bár ki nem számíthatóan, elképzelhető a pozitív folyamatok robbanásszerű felgyorsulása is.

Önámítás, ha azt hisszük, eredményesen tudjuk képviselni az asztmások és allergiások érdekeit, amíg az ország mindenkori politikai vezetése érdemben egyre kevésbé hajlandó szóba állni az egészségügy alapja és oka, a betegek és közösségeik képviselőivel.

Amíg a hatalom a legkülönbözőbb betegszervezeteket hamis ígéretekkel egy közös akolba (Nemzeti Betegfórum) tereli, majd kihasználva a nem erre hivatott, és nem erre szerveződött különböző szervezetek tehetetlenségét, illetve egyes – vezetőjükül ögyesen fölénk kormányzott – megélhetési civil, szótlán szóvivőik árulását, bravúrosan és együtt kiiktatja a

különböző betegségekkel küszködők képviselőit, addig nincs értelme az „Oszd meg és uralkodj!” elvbe való beletörődéssel, a megosztottak egyikeként különállva, reménytelen bozótharcot folytatni!

Ettől függetlenül – éppen asztmásként és allergiásként – pont erre hivatva, ideje lenne a hozzánk hasonló civilizációs betegséggel leginkább sújtottak képviselőivel elgondolkodnunk azon is, mégiscsak igaz-e, hogy az emberiséget leginkább és legközvetlenebbül veszélyeztető tényező a tudomány legutóbbi 70-80 évben végképp elszabadult, felelőtlen fejlesztése, illetve az eredmények idejekorán történő felelőtlen hadrendbe állítása, felhasználása.

Több mint 5 éve a 2013. január 21-ére a Vidékfejlesztési Minisztérium által szervezett Levegős Szakmai Tanácskozás alkalmából állítottunk össze olyan javaslatokat, amelyek a többségből még egy ilyen fórumon is értetlenséget váltottak ki.

A beruházási igény nélküli javaslataink közül egy lehetőségként általunk felvetett pont a következő volt: „*a dízelüzemű gépkocsik közvéleménnyel sikeresen elhíttett kis légszennyező üzemével kapcsolatos tévhitek és félrevezető módszerek (dicshimnusz a csekély CO2 kibocsátásról, mély hallgatás a veszélyes koromkibocsátásról) leleplezése, a hamis reklámok elrettentő büntetése*”.

Mára már az is kiderült, hogy kifejezetten az egészségügyi ellenőrző hatóságok félrevezetésre beépített technikát sem átalítottak kifejlesztetni olyan autópári főguruk, akikről mindaddig csak az a legvalószínűbb, hogy börtön nélkül, vagy egy-egy bűnbak leültetése árán az együtt fogják megúszni a lassan elkövetett tömeggyilkosságot.

Egyre másra jönnek az újabb hírek, hogy az először lebukottakon kívül még melyik autógyárak követtek el hasonló – *népirtásokkal összevethető, de lassabban lejátszódó következményű* – aljasságokat.

Ne feledkezzünk meg azonban a szinte legfontosabbról, amiben maguk is sokat tehetnének: „Mára egyértelműen bebizonyosodott, hogy a civilizált világban a legnagyobb problémát jelentő betegségek többsége életmód-alapú. Az egészségtelen táplálkozás, a mozgásszegény életmód, a fokozott stressz, a légszennyezés és egyéb életmód tényezők kiemelkedő szerepet játszanak számos betegség kifejlődésében, az állapot romlásában. Kutatások alapján (...) ebbe a csoportba tartozik a cukorbetegség, bizonyos daganatfajták, az érlemeszesedés, a magas vérnyomás, az elhízás, a szívinfarktus, az agyvérzés, a csontritkulás, az allergia és az asztma. Számos bizonyíték támasztja alá az életmód és ezen betegségek összefüggését.”

Bővebben: <http://www.webbeteg.hu/cikkek/egeszseges/10612/életmod-orvoslas>

Az American College of Lifestyle Medicine, az Australian Lifestyle Medicine Association és a European Society of Lifestyle Medicine a következők szerint határozza meg az életmód orvoslást: Az életmód orvoslás a bizonyítékokon alapuló orvostudomány egyik ága, mely – a betegségek alap kiváltó okait megcélozva – átfogó életmódváltást (köztük táplálkozás, fizikai aktivitás, stressz-menedzsment, szociális támogatás és környezeti hatások befolyásolása) használ a krónikus betegségek megelőzésében, gyógyításában, progresszió lassításában.

Vannak ugyan pozitív jelenségek is, de mindamelllett diagnosztizálható a hazai népesség – és az egész emberiség – veszélyérzetének és védekezőképességének (immunrendszerének) vészes gyengesége.

Meg kell vizsgálni, hogy a magyar társadalmon belül hol működnek valójában a túléléshez szükséges fékek, hol található leginkább a döntéshozók – és távolabbról nézve az emberiség – felelősségét fáradhatatlanul emlegető személyek?

A politikai osztályban és azon belül a mindenkori hatalom berkeiben, vagy a civil világban? **Ez nem csak hazai, hanem nemzetközi kérdés, de ez sem ok arra, hogy mindent lenyelve hallgassunk!**

A közvélemény figyelmének felkeltése mellett **fel kell tennünk a kérdést nyíltan a hatalom jelenlegi képviselőinek**, és fel kell hívnunk a politikai osztály minden csoportosulását is, hogy nyilatkozzanak meg azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy **szükségét érzik-e még a civil társadalom önszerveződéseinek** (mint ahogyan azt a módszerváltás idején minden tisztességes ember remélte, és a politika szereplői is hangoztatták) **vagy újukban lévőként tekintenek a civilekre** (mint ahogyan az minden diktatúrára jellemző).

A mikrofonállványok jellemezte közszolgálati feladatú média szolgálalkú uralma helyett **helyre kell állítani a nem csak megnevezésében közszolgálati médiát.**

Az ország egészségügyéhez hasonló kiemelten fontos közügyeket nem előre megírt levélválaszok közül válogatva lebonyolított Nemzeti Államkonzultációkkal, hanem **a közszolgálat média fő műsoridejében kellene megtárgyalni.** Nem bólogató jánosokkal, hanem az érintettek kritikus képviselőivel!

Amikor a Nemzeti- Média és Hírközlési Hatóság (NMHH) és Médiatanácsának működése – hatását és eredményességét tekintve – egyre inkább az 1956-1988 között regnált „Minisztertanács Tájékoztatási Hivatala” nevű központi hírgyár és cenzorintézményre kezd emlékeztetni, akkor **a csendben maradás nem pusztán bűnös hallgatásnak, hanem a nyilvánosságot és átláthatóságot biztosító természetes fékeit lépésről-lépésre likvidáló, cenzúrázó államhatalommal való cinkos kollaborációnak is tekinthető.**

Nincs miért megdöbbenünk, az államhatalomnak – mint minden hatalomnak – eredendő tulajdonsága, hogy ha az alárendeltek szó nélkül tűrik, pozícióit hajlamos mértéktelenül megerősíteni.

Ideje van tehát a szónak, fontos figyelmeztetni a hatalmat, rá nézve, és a feladata szerint értünk tevékenykedő állam számára is káros, ha mértéktelenül csökkenti maradék alkotmányos fékeit!

Ennek kapcsán is legfőbb ideje, hogy félreverjük a harangokat!

Már csak azért is, nehogy idejekorán kelljen a lélekharangot kongatnunk!

Szándékainknak, álláspontunknak a továbbiakban is a törvényhozás és a közigazgatás szerveihez történő eljuttatásával, illetve honlapunkon (www.abosz.hu) kívánunk hangot adni.

Elfogadta az ABOSZ küldöttgyűlése:

Budapesten, 2018. május 25-én

Pósa Péter elnök